

תלמודו בידו

דף מג עמוד ב

א] האם אשה וקטן כשרים להזאת מי חטאת על הטמא ?

ב] האם טבול יום כשר לעשיית הפרה, והאם זר כשר לשחיטת הפרה, ומנין ?

ג] מהו החילוק בין הוידוי הראשון על הפר לוידוי השני ?

ד] באיזו עבודה עוסק הכהן הגדול לאחר ששחט את פרו וקיבל את דמו ?

ה] ממה היתה עשוי המחיתה של הגחלים לצורך הקטרת הקטורת ?

א] חכמים: אשה פסולה, שנאמר "איש". קטן שיש בו דעת כשר, שנאמר "טהור".
אך מותר לאשה לסייע לקטן בהזאה.
ר' יהודה: קטן פסול, שנאמר "איש". אשה כשרה, שנאמר "טהור".

ב] טבול יום: כשר. שנאמר "והזה הטהור על הטמא", טהור מיותר לרבות טבול יום אף שעדיין לא נטהר לגמרי עד שיעריב שמשו.
זר: לר"ש בן יהוצדק, פסול לשחיטת הפרה. לר' יוחנן, כשר. [עיין דף מב. אות ג]

ג] בוידוי הראשון אינו מזכיר "ובני אהרן עם קדושך", ובוידוי השני מזכירם.
כי רק לאחר הוידוי הראשון שנתכפר כבר מעוונותיו, ראוי להתוודות על אחרים.

ד] בעבודת הקטורת. ובינתיים נותן את המזרק שבו הדם לכהן אחר שיערב את הדם, כדי שלא יקרוש. וכהן זה עומד בשורה הרביעית מחוץ להיכל.
נטל מחתה ועלה לראש המזבח, ונוטל מן הגחלים השרופות הפנימיות ביותר.
ירד מן המזבח, והניח את המחיתה על השורה הרביעית שבעזרה.
ונוטל מלא חפניו קטורת, ונותנה לתוך הכף. ומכניס הכף והמחיתה לפנים.

ה] בכל יום: חותה במחיתה של כסף ונולא של זהב, כי חתיית גחלים שוחקת את המחיתה, והתורה חסה על ממונם של ישראל. ומערה בתוך כלי זהב.
יום כיפור: חותה בשל זהב, ובה היה מכניס, שמשום חולשתו אין להטריחו לערותם.